

hele ophævet sig til tolkere af, hvad trossamfund skulle kunne finde på at gå ind for eller ej.

Kl. 18.25

Jeg synes, det er farligt. Jeg synes egentlig, at det på sin vis meget godt afslører, hvad det er, der er farerne ved, at vi i dag har en sammenblanding af stat og kirke, fordi man på den måde åbner op for politisk at definere, hvad det er, trossamfund må gøre, specielt folkekirken. På den måde er det også en sammenblanding af, hvad folk tror på. Set ud fra mit synspunkt må folk tro på hvad som helst. Jeg synes, at det er en vigtig, grundlæggende del af det danske samfund, at vi har denne trosfrihed og religionsfrihed.

Egentlig opfatter jeg det forslag, vi behandler i dag, som et lille lillillebitte skridt og måske også som et politisk signal, hvis det skulle blive vedtaget – det kan godt være, det ikke bliver det i dag, men der er da udsigt til, at det kan blive vedtaget på et tidspunkt – om, at vi egentlig mener det alvorligt, at trossamfund skal have friheden til at bestemme over, i det her tilfælde hvis nogen vil indgå i et registreret partnerskab, frihed til egentlig at gøre den tro, der er en del af trossamfundet, fri fra en lovgivning, der nedlægger forbud.

Jeg mener i virkeligheden, at det her er et meget principielt og vigtigt forslag. Uanset at det måske har lille effekt, så mener jeg, at det i sig selv burde gøre det til noget vigtigt for Folketingets partier at vedtage, om ikke som andet så som et politisk signal.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Og så bliver det ordfører for forslagsstillerne, fru Lissa Mathiasen.

Lissa Mathiasen (S):

Tak for debatten og desværre, må jeg jo erkende, ikke en fuld støtte. Det er da rigtigt, som det har været sagt i dag, at forslaget har været til behandling før. Men det er også rigtigt, som vi ndervejs har kunnet finde ud af, at der har været utrolig mange misforståelser forbundet med de debatter, der har været, nogle, føler jeg, næsten bevidste forsøg på at skabe misforståelser.

Lad mig sige det meget klart, som også hr. Jørgen Arbo-Bæhr var inde på: Vi har i dag et forbud mod, at trossamfund må beslutte sig for ligestilling. Det er det, vi har indført i lov om registreret partnerskab. Vi er rent faktisk gået ind i 1989, da den lov blev lavet, og har besluttet os for, at en sådan frihed skulle man ikke have.

Det er det, vi med det her forslag ophæver. Vi går ikke ind med det forslag her på nogen måde i de enkelte trossamfunds indre anliggender og har heller ikke noget ønske om at blande os i dem. Det er der ikke tale om. Tværtimod giver vi friheden til folkekirken eller til andre trossamfund til selv at træffe deres beslutninger.

Så meget mere generer det mig faktisk også, når jeg hører en hr. Jesper Langballe her fra talerstolen sige, at vi som forslagsstillere blæser kristendommen en hatfuld. Jeg vil sige det på den måde, at det må stå for hr. Langballes egen regning. Det er ikke det, vi har ønsket, og det er heller ikke det, der ligger i det her forslag. Vi markerer jo hver eneste gang, at vi ikke ønsker at gå ind i folkekirkens indre anliggender.

Kl. 18.30

Jeg forstår heller ikke, hvorfor man sammenligner forslaget her, som ordføreren fra Dansk Folkeparti var inde på at sige, med, hvis det nu drejede sig om tre eller fire kvinder, eller hvor mange man kunne finde på. Jeg synes egentlig, det er en anelse urimeligt at drage sammenligning med noget, som klart er bigami.

Vi ønsker ikke med forslaget her at presse nogen. Vi ønsker ikke at presse noget ned over hovedet på nogen. Omvendt forstår jeg sådan set ikke – og det er der ingen af os forslagsstiller, der forstår – hvorfor de borgerlige partier med den frihed og det ønske om frihed til at lade folk selv vælge, som de meget gerne ellers vil tegne et billede af herinde, så ikke også på det her område ønsker at give folk muligheden for at kunne vælge.

Til gengæld synes jeg så, at det ville være helt naturligt, hvis man fra de borgerlige partier, fra Venstre og Konservative og Dansk Folkeparti, ville holde fast i, at det for dem er væsentligt, at det er os i Folketinget, der bestemmer, hvordan en lovgivning om registreret partnerskab ser ud. De andre må bestemme, hvordan deres indre anliggender skal håndteres.

Så er der sagt flere gange, at det er meget afgørende, at der er enighed og selvforståelse. Det er jo egentlig interessant, for man har så henvist til folkekirken. Og så må jeg sige: Ja, det er ikke kun enighed og selvforståelse, for der er altså stadig væk præster, som ikke ønsker at vie fraskilte. Det accepterer man. Der er også præster, der stadig væk ikke vil acceptere kvindelige præster, til trods for at vi indførte det i 1947. Det er der også forståelse for.

Det er de ting, som jeg synes at folkekirken skal have lov til selv at afklare. Jeg synes bare,